

[Elisabeth Bruun Olesen]

så forhåbentlig fortsætter med de ældre, så på den måde støtter vi SF.

Vi forstår ikke socialdemokratiets bemærkninger. Hr. Bakholt sagde, at man skulle have en reel tilknytning til arbejdsmarkedet. I gamle dage var en reel tilknytning til arbejdsmarkedet altså 6 måneder, men det er det ikke nu. Hvad har ændret sig? Jeg mener, at når man har haft 6 måneders arbejde eller for den sags skyld kortere arbejde, så har man selvfølgelig en reel tilknytning til arbejdsmarkedet. Det er jo ikke éns egen skyld, man bliver fyret, men fordi arbejdsgiveren ikke har mere arbejde, så jeg synes ikke, den argumentation duer.

Hr. Bakholt glemte også at svare på mit spørgsmål, om man, når man engang selv får regeringsmagten, hvis SF og VS skulle komme frem med et sådant forslag, også vil sige nej, eller om det er taktisk spil her og nu, fordi man ikke ønsker at udfordre den borgerlige regering.

Dohrmann (FP):

For blot få måneder siden var der ingen tvivl om, at fremskridtspartiet ville have sagt blankt nej til et forslag af denne karakter. Der er imidlertid sket nogle ting i mellemtiden, som har gjort, at man nok må overveje situationen en gang til.

Den ene er, at kort tid før jul fik regeringen vedtaget – og det var i øvrigt 100 pct. i strid med de løfter, regeringen havde givet – en afgiftsbuket, som har gjort dagligdagen betydelig dyrere for alle danske familier.

En anden ting, der gør, at man bør tænke lidt nærmere over tingene, er, at vi jo allerede nu hører røster fra regeringspartierne om, at den stramning ikke var stor nok. Vi har hørt et par regeringspartier udtale, at man vel nok skulle op på en 25 pct.s moms, altså en stigning på 3 pct. Vi har hørt andre regeringspartier sige, at hvis der skal foretages en finanspolitisk stramning, som det så flot hedder, så skal det foregå på en anden måde. Men i det hele ligger jo trods alt, at man på en eller anden måde endnu en gang vil forsøge at gøre hverdagen dyrere for alle danskere, og det giver selvfølgelig også grund til overvejelse.

Derfor vil vi ikke i dag afvise, at det er berettiget med en forhøjelse, som det hele ligger for øjeblikket.

Vi mener selvfølgelig stadig væk, at der bør være en rimelig difference mellem de folk, som har et job og får løn for det, og så dem, der oppebærer dagpenge o.lign., men det skal jo også være sådan, at de, der ufor skyldt bliver ledige, har en rimelig chance for sådan nogenlunde at kunne leve en normal tilværelse. Vi vil derfor afvente begivenhedernes gang lidt, og udviklingen vil være udslaggivende for vores stilling til lovforslag nr. L 172.

Lovforslaget fra SF kan vi ikke støtte, men jeg vil godt tilføje – og nu kan jeg muligvis chokere fru Lilli Gyldenkilde lidt – at vi egentlig har den opfattelse, at de, der stiller deres arbejdskraft til rådighed for arbejdsmarkedet, har krav på, og det har de i øvrigt i henhold til grundloven, at få offentlig hjælp fra førstedagen. Vi mener med andre ord, at det system, vi har for øjeblikket, er forkert. Samfundet burde være indrettet således, at når man meldte sin ankomst på arbejdsmarkedet, så fik man naturligvis også tilbudt et job, og så var der et rigeligt udbud af arbejdspladser.

Vi synes, det er helt forkert, at man blot ved at påtage sig et job i en kortere periode kan være berettiget til at få dagpenge. Det burde selvfølgelig være sådan, at samfundet kunne tilbyde job og betale for det job, der bliver udført. Og jeg mener også, det skal være fuldstændig uafhængigt af, om man er medlem af den ene eller den anden organisation. Det skal ikke være det afgørende. Det afgørende bør være, som der står i grundlovens § 75, at enhver, som stiller sin arbejdskraft til rådighed, har krav på et job.

Jytte Andersen (S):

Som den socialdemokratiske ordfører hr. Bakholt var inde på, er socialdemokratiet tilfreds med, at de uhyrligheder, som først var på tapetet, nu er fjernet.

Når jeg så alligevel tager ordet, er det for at minde om, at hvis man ser dette lovforslag fra en uddannelsespolitisk synsvinkel, så mangler der faktisk perspektiver. Der mangler perspektiver, når man ser, at det samfund, vi kommer til at stå over for, altså morgendagens samfund, vil kræve, at alle, både de, der er ledige, og de, der er i arbejde, har nogle perioder med arbejde og andre